

[Hanne Reintoft.]

temyndigheder, men i andre lande, hvor man altså kan administrere sit skattesystem uden skandaler, kan det altså lade sig gøre, så det er i og for sig kun et argument, der kan gå på udygtighed, og det vil jeg i og for sig nødig beskyjde vore embedsmænd for. Det skulle nok være muligt at administrere dette, hvis den politiske vilje var til stede.

Så kommer man og siger: der er kompenseret. Der er jo ikke kompenseret, hr. finansminister. Vi har lige givet vore pensionister en ganske sølle forbedring på det efterslæb, de havde. De mener selv, de skulle have haft en 10-12 pct. forbedring; de har fået 4. Det ligger ganske klart, hvis man færdes ude mellem mennesker, at vores pensionister efterhånden er en gruppe borgere, der har meget, meget svært ved at klare sig, og som er henvist til usund kost. Man kan bare spørge statens husholdningsråd, de er ikke i stand til at opstille et kostskema for en invalidepensionistfamilie med 3 børn, for de kan ikke opstille en forsvarlig kostplan med de penge, der er tilovers, når normaludgifterne er trukket fra. Det er de faktiske forhold, hvad enten man kan lide dem eller ikke lide dem. Endelig kommer man med dette tågede argument, at man for at sove roligt skal have et kasseoverskud, men det er et dårligt argument, da kasseoverskuddet som sagt er blevet dobbelt så stort, som man havde regnet med, og det vil sige, at tanken i det er, at man bare opkræver så meget, som man vil, uden nogen fornuftig budgettering med dette kasseoverskud.

Jeg må også sige, at det var interessant at høre socialistisk folkeparti vedkende sig momsens som et almindeligt beskatningsinstrument. I sin tid var vi nogle i SF, der hævdede, at man var gået til valg mod momsens. Der blev fra SF's ledelse sagt, at man var gået til valg mod forbrugsskatter, der vendte den tunge ende nedad, men det gjorde momsens ikke. Siden er momsinstrumentet blevet benyttet, så det ganske klart kan dokumenteres, at det gør den, og nu fastholder man altså så som næste led i sin politik, at man anerkender beskatningsformen alligevel, selv om den er blevet det, man også fra de momsbegeistrede SF-eres side i 1966 hævdede, at den ikke måtte blive.

Må jeg så lige sige til hr. Sigsgaard, at vi

er ganske enige i det med skattesnyderiet, vi er ganske enige i, at bundgrænsen burde op, hvis det er forbundet med en omlægning af skatteskalaen, som hr. Sigsgaard også sagde, for fastholder man den nuværende skatteskala, vil det igen blive til fordel for dem med de største indtægter.

Med hensyn til at skabe usikkerhed om synspunkterne skal jeg kun ganske kort sige, at vi ganske rigtigt i Land og Folk refererede, at der herskede forvirring dengang. Det syntes vi, der gjorde, når man ville lave ændringsforslag til en dagsorden, der kunne acceptere forhandlingerne med Romunionen, selv om man ikke vil stemme for en tilslutning. Jeg mener, at man burde tage ganske konsekvent afstand fra alt, der går ind for en accept, og ikke engang pynte på det. Men lad det være sagt: det er da meget godt i hvert fald, at der ikke skal skabes uklarhed om, at man fra VS' side vil støtte, at vi prøver at lette den almindelige befolknings beskatningsvilkår, og jeg vil endnu en gang understrege, at selv om man kommer skattesnyderiet til livs, og selv om man lægger skatteskalaen om, er moms på fødevarer en asocial beskatning, der ganske klart vender den tunge ende nedad. Pensionisterne betaler mest i moms; de, der lever af sociale ydelser, og de ufaglærte arbejdere kommer så, og sådan går det hele skalaen op med stærke lettelser for de høje indtægter.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Fru Hanne Reintoft beskæftiger sig en del med, hvad andre partier gjorde for nogle år siden. Men jeg synes, at fru Hanne Reintoft mangler at give os svar på, hvorfor hun deltog i gennemførelsen af merværdiafgiften. Nu har fru Hanne Reintoft talt to gange, men har ikke sagt noget om det, og det tror jeg da i og for sig, når vi skal tale om det fortidige, er det, vi alle er mest interesserede i at høre af en forslagsstiller, der har alle disse indvendinger imod et system, hun selv var med til at gennemføre. Der var jo ikke nogen, der tvang fru Hanne Reintoft til at stemme for gennemførelsen af merværdiafgiften, og derfor forstår jeg det ikke.

Jeg synes heller ikke, det har så forfærdelig megen interesse at få at vide, hvordan man administrerer i andre lande. Det, jeg derimod synes må have interesse i forbindelse med dette forslag, er, hvordan fødeva-